

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

Україна, 01008, м. Київ, вул. Грушевського, 5

№ 42/04-03

від "04" березня 2020 року

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ

(01033, м. Київ, вул. Жилянська, 14)

Суб'єкт права на конституційне подання

50 народних депутатів України

Уповноважені за дорученням народні депутати
України:

Кузьмін Ренат Равелійович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

ел. пошта: kuzmin-r@rada.gov.ua

тел.: (044) 255-26-51

Німченко Василь Іванович

01008, Україна, м. Київ,

вул. Грушевського, 5

ел. пошта: nimchenko@rada.gov.ua

тел.: (044) 255-31-60

КОНСТИТУЦІЙНЕ ПОДАННЯ

щодо відповідності Конституції України (конституційності)

Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів

України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури»

від 19 вересня 2019 року № 113-IX (зі змінами)

Відповідно до статей 147 і 150 Конституції України, пункту першого статті 7, статей 51, 52 Закону України від 13 липня 2017 року № 2136-VIII «Про Конституційний Суд України» (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 35, ст. 376) звертаємося до Конституційного Суду України із клопотанням про визнання таким, що не відповідає Конституції України

(є неконституційним) Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 19 вересня 2019 року № 113-IX (Голос України від 24.09.2019 — № 182) (далі –Закон).

Як зазначено в пояснювальній записці до законопроекту, який прийнято як Закон, його ціллю є «запровадження першочергових і, багато в чому, тимчасових заходів, пов'язаних передусім із кадровим перезавантаженням органів прокуратури шляхом атестації чинних прокурорів», а необхідністю його прийняття – повноцінне кадрове «перезавантаження з метою очищення лав прокурорів від осіб, які не відповідають вимогам доброчесності і професійності».

Розділом I Закону внесені зміни (шляхом доповнень та виключень положень) до 27 законів України, а саме: Кодексу законів про працю України (Відомості Верховної Ради УРСР, 1971 р., додаток до № 50, ст. 375); Кримінального процесуального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2013 р., №№ 9-13, ст. 88); Кодексу адміністративного судочинства України (Відомості Верховної Ради України, 2017 р., № 48, ст. 436); Закону України «Про реабілітацію жертв репресій комуністичного тоталітарного режиму 1917-1991 років» (Відомості Верховної Ради УРСР, 1991 р., № 22, ст. 262; Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 32, ст. 456; 2018 р., № 20, ст. 189); Закону України «Про оперативно-розшукову діяльність» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 22, ст. 303 із наступними змінами); Закону України «Про Службу безпеки України» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 27, ст. 38; 2003 р., № 45, ст. 357); Закону України «Про попереднє ув'язнення» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 35, ст. 360; 2013 р., № 21, ст. 208; 2015 р., № 2-3, ст. 12); Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425 із наступними змінами); Закону України «Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними» (Відомості Верховної Ради України, 1995 р., № 10, ст. 62 із наступними змінами); Закону України «Про професійні спілки, їх права та гарантії діяльності» (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 45, ст. 397; 2015 р., № 2-3, ст. 12, № 39, ст. 375; 2016 р., № 4, ст. 44); Закону України «Про Військову службу правопорядку у Збройних Силах України» (Відомості Верховної Ради України, 2002 р., № 32, ст. 225); Закону України «Про Державну прикордонну службу України» (Відомості Верховної Ради України, 2003 р., № 27, ст. 208, № 45, ст. 357); Закону України «Про міжнародні договори

України» (Відомості Верховної Ради України, 2004 р., № 50, ст. 540; 2014 р., № 34, ст. 1166); Закону України «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію» (Відомості Верховної Ради України, 2005 р., № 16, ст. 255); Закону України «Про професійний розвиток працівників» (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 39, ст. 462; 2013 р., № 24, ст. 243; 2018 р., № 46, ст. 371); Закону України «Про Державну службу спеціального зв'язку та захисту інформації України» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 25, ст. 890); Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 26, ст. 892); Закону України «Про запобігання корупції» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 49, ст. 2056; 2017 р., № 12, ст. 134); Закону України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» (Відомості Верховної Ради України, 2014 р., № 50-51, ст. 2057); Закону України «Про прокуратуру» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2-3, ст.12 із наступними змінами); Закону України «Про Рахункову палату» (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 36, ст. 360; 2017 р., № 7-8, ст. 50); Закону України «Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів» (Відомості Верховної Ради України, 2016 р., № 1, ст. 2, № 11, ст. 129, № 30, ст. 542; 2017 р., № 7-8, ст. 50; 2018 р., № 36, ст. 272); Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 10, ст. 54); Закону України «Про застосування трансплантації анатомічних матеріалів людині» (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 28, ст. 232; 2019 р., № 16, ст. 69); Закону України «Про правовий статус осіб, зниклих безвісти» (Відомості Верховної Ради України, 2018 р., № 38, ст. 280); Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (Відомості Верховної Ради України, 2019 р., № 21, ст. 81).

Розділом II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону, зокрема, Генеральний прокурор наділяється рядом тимчасових повноважень (пункт 22), запроваджується атестація прокурорів та нові підстави і порядок їх звільнення, утворення кадрових комісій та порядок добору прокурорів (пункти 7-21).

Оскільки прийняття Закону обумовило звуження змісту та обсягу існуючих прав громадян, запровадило дуалізм правових засад організації і

діяльності прокуратури України, статусу прокурорів суб'єкт права на конституційне подання звертається до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на предмет відповідності Конституції України (конституційності) саме положень Закону «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» 19 вересня 2019 року № 113-ІХ.

На виконання вимог частини третьої статті 51 Закону України «Про Конституційний Суд України» наводимо правове обґрунтування невідповідності Закону положенням статей 8, 9, 19, 22, 24, 43, 64, 92, 106, 131-1 Основного Закону України.

I. Щодо невідповідності Закону статтям 8, 92 та 131-1 Конституції України

В силу частини першої статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Одним з основних фундаментальних елементів цього принципу є юридична визначеність, згідно з якою юридичні норми мають бути чіткими, ясними і недвозначними, оскільки інше не може забезпечити їх однакове застосування та не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці.

Згідно положень статті 131-1 Основного Закону України в Україні діє прокуратура, організація та порядок діяльності якої визначаються законом.

Аналіз наведений конституційного припису в системному зв'язку з положеннями пункту 14 частини першої статті 92 Основного Закону України дає підстави для висновку, що організація і діяльність прокуратури має бути врегульовано одним законом.

Закон України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII (зі змінами) (далі – Закон № 1697-VII), згідно його преамбули, визначає правові засади організації і діяльності прокуратури України, статус прокурорів, порядок здійснення прокурорського самоврядування, а також систему прокуратури України, тобто є спеціальним (цільовим) законом.

Про спеціальний характер Закону № 1697-VII у своїх рішеннях зазначав Верховний Суд, який, зокрема, у своїй Постанові від 26 червня 2018 року (справа № 686/17309/17) вказав, що «14 жовтня 2014 року прийнято новий Закон України «Про прокуратуру» № 1697-VII. Відповідно до п. 1 Прикінцевих положень цей закон набув чинності з 15 липня

2015 року, крім окремих положень, які вступили в силу раніше або пізніше зазначеної дати. В преамбулі закону вказано, що він визначає правові засади організації і діяльності прокуратури України, статус прокурорів, порядок здійснення прокурорського самоврядування, а також систему прокуратури України. Отже, даний закон носить спеціальний характер, тобто його застосування є пріоритетним у правовідносинах, учасником яких є органи прокуратури, прокурори та інші працівники органів прокуратури...».

Натомість, законодавець, прийнявши оспорюваний Закон, запровадив подвійне правове регулювання діяльності прокуратури України, повноважень Генерального прокурора, статусу прокурорів, порядку та підстав їх звільнення та призначення, тим самим грубо порушив приписи статей 8, 92, та 131-1 Конституції України.

1. Правозастосування норм Закону породжує конфлікт його норм з положеннями спеціального Закону № 1697-VII, який полягає, зокрема, в наступному.

Частиною першою статті 51 Закону № 1697-VII визначено загальні умови звільнення прокурора з посади, припинення його повноважень на посаді. Так, прокурор звільняється з посади у разі: неможливості виконувати свої повноваження за станом здоров'я (пункт 1); порушення ним вимог щодо несумісності, передбачених статтею 18 цього Закону (пункт 2); набрання законної сили судовим рішенням про притягнення прокурора до адміністративної відповідальності за корупційне правопорушення, пов'язане з порушенням обмежень, передбачених Законом України «Про запобігання корупції» (пункт 3); набрання законної сили рішенням суду про визнання активів прокурора або активів, набутих за його дорученням іншими особами або в інших передбачених статтею 290 Цивільного процесуального кодексу України випадках, необґрунтованими та їх стягнення в дохід держави (пункт 3-1); неможливості переведення на іншу посаду або відсутності згоди на це у зв'язку з безпосереднім підпорядкуванням близькій особі (пункт 4); набрання законної сили обвинувальним вироком суду щодо нього (пункт 5); припинення громадянства України або набуття громадянства іншої держави (пункт 6); подання заяви про звільнення з посади за власним бажанням (пункт 7); неможливості подальшого перебування на тимчасово вакантній посаді (пункт 8); ліквідації чи реорганізації органу прокуратури, в якому прокурор обіймає посаду, або в разі скорочення кількості прокурорів органу прокуратури (пункт 9).

Однак, положеннями оспорюваного Закону встановлено і інші умови та підстави, які уможливають звільнення прокурора з посади по ініціативі Генерального прокурора. Зокрема, відповідно до пункту 19 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону прокурори, які на день набрання чинності цим Законом займають посади у Генеральній прокуратурі України, регіональних прокуратурах, місцевих прокуратурах, військових прокуратурах, звільняються Генеральним прокурором, керівником регіональної (обласної) прокуратури з посади прокурора на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України «Про прокуратуру», зокрема, за умови рішення кадрової комісії про неуспішне проходження атестації прокурором Генеральної прокуратури України, регіональної прокуратури, місцевої прокуратури, військової прокуратури.

Таким чином, вирішення питання про звільнення прокурора з посади регулюється двома законами одночасно, що порушує конституційний принцип правової визначеності. При цьому, системний аналіз приписів Закону № 1697-VII свідчить про відсутність у ньому таких понять як «атестація», «неуспішне проходження атестації», «кадрова комісія», «рішення кадрової комісії» та інші, які запроваджується оспорюваним Законом.

Частиною першою статті 41 Закону № 1697-VII визначено, що звільнення прокурора з адміністративної посади, передбаченої пунктами 2-10 частини першої статті 39 цього Закону, здійснюється Генеральним прокурором з таких підстав: подання заяви про дострокове припинення повноважень на адміністративній посаді за власним бажанням (пункт 1); переведення на посаду до іншого органу прокуратури (крім адміністративної посади, передбаченої пунктами 1-3 частини третьої статті 39 цього Закону) (пункт 2); неналежне виконання прокурором, який обіймає адміністративну посаду, посадових обов'язків, установлених для відповідної адміністративної посади (пункт 3); наявність заборгованості із сплати аліментів на утримання дитини, сукупний розмір якої перевищує суму відповідних платежів за дванадцять місяців з дня пред'явлення виконавчого документа до примусового виконання (пункт 4).

Таким чином, Закон № 1697-VII закріплює виключний перелік підстав для звільнення прокурора з адміністративної посади.

Разом з тим, підпунктом 4 пункту 21 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону встановлено, що з дня набрання чинності цим Законом особи, які на день набрання чинності цим Законом займають адміністративні посади першого заступника Генерального прокурора, заступника Генерального прокурора, заступника Генерального прокурора - Головного військового прокурора, вважаються звільненими з

указаних адміністративних посад. Дія цього пункту не поширюється на заступника Генерального прокурора - керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, а також на першого заступника і заступників Генерального прокурора, призначених на посаду після 30 серпня 2019 року.

Отже, є очевидним, що законодавець, мав реалізувати повноваження встановлене пунктом 14 статті 92 Конституції України щодо визначення організації і діяльності прокуратури шляхом внесення змін до спеціального Закону № 1697-VII, проте прийняв оспорюваний Закон, який призвів до подвійності застосування двох правових актів, які мають однакову юридичну силу, що порушує принцип правової визначеності, котрий вимагає, щоб норми були чіткими і точними та спрямованими на забезпечення того, щоб ситуації та правовідносини залишалися передбачуваними (стаття 8 Конституції України).

Такі висновки підтверджуються і правовою позицією Конституційного Суду України відповідно якої конкретна сфера суспільних відносин не може бути водночас врегульована однопредметними нормативними правовими актами однакової сили, які за змістом суперечать один одному (Рішення від 3 жовтня 1997 року № 4-зп).

В Рішенні від 13 березня 2012 року № 5-рп/2012 Конституційний Суд України дійшов висновку, що «оскільки Кодекс є основним актом цивільного законодавства, то будь-які зміни у регулюванні однопредметних правовідносин можуть відбуватися лише з одночасним внесенням змін до нього ...».

Отже, існування в правовій природі та одночасна дія в часі двох законів, які у різний спосіб регулюють організацію і діяльність прокуратури, суперечить приписам статей 8, 92 та 131-1 Конституції України.

2. Положеннями оспорюваного Закону Генеральна прокуратура України перейменована на **Офіс Генерального прокурора** та внесені відповідні зміни до ряду Законів України.

Таке перейменування не узгоджується з приписами статті 131-1 Конституції України та суперечить принципу правової визначеності, встановленого статтею 8 Основного Закону України виходячи з наступного.

Як зазначалось, згідно зі статтею 131-1 Конституції України в Україні діє прокуратура як єдина система, яка здійснює певні встановлені Конституцією України функції з метою захисту прав і свобод людини,

загальних інтересів суспільства та держави. **Прокуратуру в Україні очолює Генеральний прокурор.**

Згідно з Законом № 1697-VII прокуратура України становить **єдину систему** (що включає Офіс Генерального прокурора, обласні, окружні прокуратури, Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру), яка в порядку, передбаченому цим Законом, здійснює встановлені Конституцією України функції з метою захисту прав і свобод людини, загальних інтересів суспільства та держави (**стаття 1, частина перша статті 7**).

При цьому, положення Закону № 1697-VII закріплюють, що **Офіс Генерального прокурора очолює Генеральний прокурор** (частина друга статті 8), **обласну прокуратуру очолює керівник обласної прокуратури** (частина друга статті 10), а **окружну прокуратуру очолює керівник окружної прокуратури** (частина друга статті 12).

З приписів статті 131-1 Конституції України та Закону № 1697-VII вбачається, що внаслідок перейменування Генеральної прокуратури України на Офіс Генерального прокурора відбулася підміна конституційного поняття прокуратури як державного органу та виокремлення особистого, індивідуального офісу для посадової особи, яка відповідно до норм Основного Закону України очолює прокуратуру в Україні.

За частиною четвертою статті 7 Закону № 1697-VII **Офіс Генерального прокурора є органом прокуратури вищого рівня щодо обласних та окружних прокуратур.**

Суб'єкт права на конституційне подання вважає, що не можна ототожнювати Генерального прокурора та прокуратуру в цілому. Однак, перейменування Генеральної прокуратури України в Офіс Генерального прокурора і визначення його найвищим органом в системі прокуратури праворозуміється так, що всі інші структурні підрозділи та керівники цього органу мають лише функції із забезпечення діяльності Генерального прокурора на кшталт Офісу Президента України, який є постійно діючим допоміжним органом, утвореним Президентом України відповідно до пункту 28 частини першої статті 106 Конституції України.

У Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи державам-членам щодо ролі прокуратури в системі кримінального правосуддя, ухваленій на її 724-му засіданні 6 жовтня 2000 року, № Rec (2000)19 зазначено, що „у країнах, у яких прокуратура є незалежною від уряду, держава має вжити

ефективних заходів для того, щоб гарантувати закріплення в законі суті й обсягу незалежності прокуратури“ (пункт 14).

Зі змісту Бордоської декларації від 18 листопада 2009 року слідує, зокрема, що правоохоронні та, де це допустимо, дискреційні повноваження прокуратури на етапі досудового слідства потребують, щоб статус прокурорів був гарантований законом на якомога вищому рівні, подібно до статусу суддів; вони повинні бути незалежними і самостійними у процесі прийняття рішень та здійсненні своїх функцій справедливо, об'єктивно та неупереджено.

Таким чином, оскільки термін «Офіс Генерального прокурора» не є юридично вмотивованим та виходячи з функцій найвищого органу в системі прокуратури та покладених на нього завдань, таке перейменування положеннями оспорюваного Закону суперечить приписам статей 8 та 131-1 Конституції України.

Окрім того, слово «офіс» є словом іншомовного походження та не має органічного взаємозв'язку із державною українською мовою. Дане поняття не має навіть офіційного тлумачення у робочих словниках Інституту Мовознавства імені О.О. Потебні (СУМ-11 та СУМ-20). На порталі української мови та культури поняття «офіс» визначається як «установа; контора, канцелярія; представництво компанії, якої-небудь фірми, підприємства; канцелярська служба, службове приміщення». Тобто, вказаний термін не має нічого спільного із сферою правосуддя та системою державних органів в Україні (Висновок Головного науково-експертного управління Апарату Верховної Ради України від 05 вересня 2019 року).

3. Приписи оспорюваного Закону містять низку термінів, які не мають чіткого визначення, що допускає неоднозначне розуміння окремих положень та не містить достатніх і завершених правових механізмів реалізації задекларованих положень, як того вимагає принцип правової визначеності, а отже суперечить статті 8 Конституції України.

Підпунктом 2 пункту 21 Розділу I Закону внесені зміни до статті 7 Закону № 1697-VII, зокрема, частина друга викладена в редакції: «У разі потреби рішенням Генерального прокурора можуть утворюватися спеціалізовані прокуратури на правах структурного підрозділу Офісу Генерального прокурора, на правах обласних прокуратур, на правах

підрозділу обласної прокуратури, на правах окружних прокуратур, на правах підрозділу окружної прокуратури».

Підпунктом 5 пункту 21 Розділу I Закону внесені зміни до статті 9 Закону № 1697-VII пункт 4 якої викладено в редакції: **«у встановленому порядку на підставі рішення відповідного органу про притягнення до дисциплінарної відповідальності прокурора приймає рішення про застосування до прокурора Офісу Генерального прокурора, прокурора обласної прокуратури дисциплінарного стягнення або про неможливість подальшого перебування такої особи на посаді прокурора».** Цим же пунктом оспорюваного Закону слова **«Кваліфікаційно-дисциплінарна комісія прокурорів»** замінено словами **«відповідний орган, що здійснює дисциплінарне провадження».**

Також Законом надається право Генеральному прокурору визначати певні «особливості» стосовно діяльності прокуратури та прокурорів. Так, пунктом 2 Розділу I Закону доповнено розділ XI «Перехідні положення» Кримінального процесуального кодексу пунктом 20-4, відповідно якого **«після початку діяльності відповідно Офісу Генерального прокурора, обласних прокуратур, окружних прокуратур покладення повноважень на прокурорів цих органів прокуратури у кримінальних провадженнях здійснюється з дотриманням вимог законодавства та особливостей, визначених Генеральним прокурором».** Відповідно до положень пункту 3 Розділу II Закону після початку роботи Офісу Генерального прокурора, обласних прокуратур, окружних прокуратур забезпечення виконання функцій прокуратури призначеними до них прокурорами здійснюється з дотриманням вимог законодавства України та **особливостей, визначених Генеральним прокурором.**

Подібні «особливості» містяться і в пункті 21 Розділу II «Прикінцеві та перехідні положення» Закону – з дня набрання чинності цим Законом **забезпечення організації та процесуального керівництва у переданих кримінальних провадженнях, діяльність з представництва інтересів держави в судах, вирішення інших пов'язаних із цим питань здійснюються з дотриманням вимог законодавства та особливостей, визначених Генеральним прокурором.**

Положеннями пункт 13 Розділу «Прикінцеві та перехідні положення» II Закону, якими встановлено етапи атестації прокурорів, вказано, що атестація може включати інші етапи, непроходження яких може бути підставою для ухвалення кадровою комісією рішення про неуспішне

проходження атестації прокурором. Перелік таких етапів визначається у Порядку проходження прокурорами атестації, який затверджує Генеральний прокурор.

Тобто, Генеральний прокурор на власний розсуд може запровадити інші етапи атестації прокурорів, не передбачені законом, зміст і суть яких невідома (не визначена законом у відповідності з пунктом 14 частини першої статті 92 Основного Закону України).

Наведені норми Закону, а саме терміни «у разі потреби», «у встановлено порядку», «відповідний орган, що здійснює дисциплінарне провадження», «особливості, визначені Генеральним прокурором», «інші етапи» атестації допускають можливість двозначного їх тлумачення. Натомість норми закону мають бути чітко сформульованими і передбачуваними.

Окрім наведеного, оспорюваний Закон не містить положень щодо визначення кількості заступників Генерального прокурора; не передбачає положень, кому спрямовується клопотання про визнання прокурора таким, що не притягувався до дисциплінарної відповідальності; чітко визначеного переліку відомостей, які включаються до декларації доброчесності і родинних зв'язків, що мало б бути передбачено законом у відповідності зі статтею 131-1 Конституції України.

Конституційний Суд України та Європейський суд з прав людини в рішеннях неодноразово наголошували на недосконалості законодавства України і необхідності дотримання принципу правової визначеності. З європейських та національних конституційних принципів верховенства права, рівності і справедливості впливає вимога визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі.

Конституційний Суд України, визначаючи правову позицію, вказав: «Одним із елементів верховенства права є принцип правової визначеності, в якому стверджується, що обмеження основних прав людини та громадянина і втілення цих обмежень на практиці допустиме лише за умови забезпечення передбачуваності застосування правових норм, встановлюваних такими обмеженнями. Тобто обмеження будь-якого права повинне базуватися на критеріях, які дадуть змогу особі відокремлювати правомірну поведінку від протиправної, передбачати юридичні наслідки своєї поведінки» (Рішення від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010).

Європейський Суд з прав людини в рішенні по Справі «Веренцов проти України» зазначив, «закон має бути доступним для зацікавлених осіб та сформульованим з достатньою точністю для того, щоб надати їм можливість регулювати свою поведінку аби бути здатними – за потреби, за відповідної консультації – передбачати тією мірою, що є розумною за відповідних обставин, наслідки, які може потягнути за собою його дія».

Разом з тим, положення оспорюваного Закону недостатньо конкретні та чіткі, а відтак допускається можливість двозначного тлумачення його положень, що суперечить статті 8 Конституції України.

Відтак, є всі підстави стверджувати, що Закон не відповідає приписам статей 8, 92, 131-1 Основного Закону України, оскільки запроваджує подвійне правове регулювання діяльності прокуратури України, порушує конституційний принцип правової визначеності, а його норми можуть довільно тлумачитись, що призводить до порушення основоположних прав людини і громадянина, які гарантовані Конституцією України.

II. Щодо невідповідності Закону статтям 22, 24, 43 та 64 Конституції України

Відповідно до частини третьої статті 22 Конституції України при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

Конституційний Суд України, здійснюючи тлумачення зазначених конституційних положень, сформулював юридичну позицію, за якою «зміст прав і свобод людини - це умови і засоби, які визначають матеріальні та духовні можливості людини, необхідні для задоволення потреб її існування і розвитку. Обсяг прав людини - це кількісні показники відповідних можливостей, які характеризують його множинність, величину, інтенсивність і ступінь прояву та виражені у певних одиницях виміру. Звуження змісту прав і свобод означає зменшення ознак, змістовних характеристик можливостей людини, які відображаються відповідними правами та свободами, тобто якісних характеристик права. Звуження обсягу прав і свобод - це зменшення кола суб'єктів, розміру території, часу, розміру або кількості благ чи будь-яких інших кількісно вимірюваних показників використання прав і свобод, тобто їх кількісної характеристики (Рішення від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005).

Всупереч приписам статті 22 Конституції України нормами оспорюваного Закону протиправно обмежено обсяг та позбавлено трудових прав і гарантій працівників органів прокуратури, які проголошені Конституцією та законами України, а також міжнародними договорами, ратифікованими Україною, за ознакою професійної належності.

Положеннями оспорюваного Закону працівники прокуратури виокремлені в окрему групу службовців (в тому числі військовослужбовців) стосовно яких обмежена дія трудового законодавства щодо забезпечення повного здійснення права на працю, звужено зміст застосування загальнонаціонального законодавства по об'єму трудових прав та можливості їх захисту.

До прийняття оспорюваного Закону до прокурорів застосовувались:

приписи статті 42 Кодексу законів про працю України, якими передбачено, що при скороченні чисельності чи штату працівників у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці переважне право на залишення на роботі надається працівникам з більш високою кваліфікацією і продуктивністю праці;

положення статті 49-1 Кодексу законів про працю України, за якими, про наступне вивільнення працівник попереджається персонально не пізніше ніж за два місяці; враховується переважне право на залишення на роботі, передбачене законодавством; одночасно з попередженням про звільнення у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці власник або уповноважений ним орган пропонує працівникові іншу роботу на тому самому підприємстві, в установі, організації;

норми статті 40 Кодексу законів про працю України, які регламентують заборону звільнення під час тимчасової непрацездатності, відпустки, відрядження.

Натомість, пунктом 1 Розділу I Закону внесені зміни до **Кодексу законів про працю України**, зокрема, статтю 32 доповнено частиною п'ятою такого змісту: «Переведення прокурорів відбувається з урахуванням особливостей, визначених законом, що регулює їхній статус» (**підпункт 1**) та статтю 40 доповнено частиною п'ятою такого змісту: «**Особливості звільнення окремих категорій працівників з підстав, передбачених пунктом 1 частини першої цієї статті, а також особливості застосування до них положень частини другої цієї статті, статей 42, 42-1, частин першої, другої і третьої статті 49-2, статті 74, частини третьої статті 121 цього Кодексу, встановлюються законом, що регулює їхній статус**» (**підпункт 2**).

Законом визначено, що з дня набрання чинності цим Законом усі прокурори Генеральної прокуратури України, регіональних прокуратур, місцевих прокуратур, військових прокуратур вважаються такими, що персонально попереджені у належному порядку про можливе майбутнє звільнення з посади на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України «Про прокуратуру» (пункт 6 Розділу II «Перехідні та прикінцеві положення» Закону). Проте, вказане положення, по суті, є публічним оголошенням про можливе майбутнє звільнення. Вказане оспорюване положення Закону є також сумнівним щодо його правової визначеності, оскільки терміни «вважатися попередженими», «можливе майбутнє звільнення» знаходяться поза межами сприйняття можливості їх правозастосування.

При цьому, відповідно зі статтею 11 Підрозділу D Конвенції Міжнародної організації праці № 158 «Про припинення трудових прав з ініціативи роботодавця» (ратифікованої Україною 04 лютого 1994 року) працівник, з яким намічено припинити трудові відносини, має право бути попередженим про це за розумний строк або має право на грошову компенсацію замість попередження, якщо він не вчинив серйозної провини, тобто такої провини, у зв'язку з якою було б недоцільно вимагати від роботодавця продовжувати з ним трудові відносини протягом строку попередження.

Положеннями пункту 19 Розділу II «Перехідні та прикінцеві положення» оспорюваного Закону закріплено, що перебування прокурора на лікарняному через тимчасову непрацездатність, у відпустці чи у відрядженні до Національної академії прокуратури України для участі в її роботі на постійній основі не є перешкодою для його звільнення з посади прокурора відповідно до цього пункту.

Є очевидним, що положення пункту 1 Розділу I, пунктів 6, 19 Розділу II «Перехідні та прикінцеві положення» Закону звузили та мінімізували реалізацію прав на захист прав працівників органів прокуратури у зв'язку з непоширенням на них вказаних вище норм законодавства щодо персонального попередження працівника не пізніше ніж за два місяці до вивільнення, недопустимості звільнення під час тимчасової непрацездатності, відпустки, відрядження, а отже суперечать частині третій статті 22 Конституції України щодо недопустимості при прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних законів звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод.

При цьому, відповідно до Основного Закону України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України. Лише в умовах воєнного або

надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень (стаття 64 Конституції України), проте на день прийняття і набрання оспорюваного Закону, воєнний чи надзвичайний стан в Україні не вводились, а тому зазначені вище обмеження конституційних прав і свобод нормами Закону, є неконституційними.

Згідно статті 24 Конституції України громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом. Не може бути привілеїв чи обмежень за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками.

Вказаною нормою визначено, що не може бути привілеїв чи обмежень за будь-якими ознаками.

Кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується. Громадянам гарантується захист від незаконного звільнення (стаття 43 Конституції України).

Свобода праці передбачає можливість особи займатися чи не займатися працею, а якщо займатися, то вільно її обирати, забезпечення кожному без дискримінації вступати у трудові відносини для реалізації своїх здібностей. За своєю природою право на працю є невідчужуваним і по суті означає забезпечення саме рівних можливостей кожному для його реалізації (Рішення Конституційного Суду України від 7 липня 2004 року № 14-рп/2004).

В порушення конституційних принципів положення Закону порушують гарантовані права громадян на працю, запроваджує дискримінаційне свавільне та безпідставне звільнення певної категорії осіб, надаючи при цьому певні привілеї іншим.

Підпунктом 4 пункту 21 Розділу II «Перехідні та прикінцеві положення» Закону встановлено, що **особи, які на день набрання чинності цим Законом займають адміністративні посади першого заступника Генерального прокурора, заступника Генерального прокурора, заступника Генерального прокурора - Головного військового прокурора, вважаються звільненими з указаних адміністративних посад.**

Дія цього пункту не поширюється на заступника Генерального прокурора - керівника Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, а також на першого заступника і заступників Генерального прокурора, призначених на посаду після 30 серпня 2019 року. Тобто, вказані особи знаходяться в привілейованому становищі поряд з іншими прокурорами, які на день набрання чинності Закону також займали адміністративні посади.

Пунктом 8 Розділу I Закону внесені зміни до статті 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» доповнивши частиною десятою такого змісту: «Надання пільг, передбачених пунктом 13 частини першої цієї статті, відбувається з урахуванням особливостей, визначених законом для окремих категорій працівників». При цьому, пунктом 13 статті 12 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» гарантовано учасникам бойових дій та особам, прирівняним до них переважне право на залишення на роботі при скороченні чисельності чи штату працівників у зв'язку із змінами в організації виробництва і праці та на працевлаштування у разі ліквідації підприємства, установи, організації.

Пунктом 16 Розділу I Закону доповнено Розділ V «Прикінцеві положення» Закону України «Про професійний розвиток працівників» пунктом 1-1 такого змісту: «положення цього Закону не поширюються на проведення атестації прокурорів, що здійснюється відповідно до розділу II «Прикінцеві і перехідні положення» Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури». Оскільки положення Закону України «Про професійний розвиток працівників» визначають загальний порядок проведення атестації працівників, правові наслідки проходження чи не проходження атестації виведення прокурорів зі сфери поширення цього Закону звужує зміст та обсяг прав прокурорів та є дискримінаційним.

Так, за статтею 13 Закону України «Про професійний розвиток працівників» у разі прийняття рішення про невідповідність працівника займаній посаді або виконуваній роботі комісія може рекомендувати роботодавцеві перевести працівника за його згодою на іншу посаду чи роботу, що відповідає його професійному рівню, або направити на навчання з подальшою (не пізніше ніж через рік) повторною атестацією. Натомість положення пункту 19 Розділу II Закону передбачають звільнення прокурора на підставі пункту 9 частини першої статті 51 Закону України «Про прокуратуру» за умови рішення кадрової комісії про неуспішне проходження атестації прокурором.

Акцентуємо увагу, що до прийняття оспорюваного Закону прокурори взагалі не підлягали атестації, проте законодавець запровадивши проведення атестації прокурорів, одночасно не поширив на них дію Закону України «Про професійний розвиток працівників», тим самим звуживши існуючий об'єм їх прав.

Із Рішення Конституційного Суду України від 7 липня 2004 року № 14-рп/2004 вбачається, що конституційний принцип рівності не виключає можливості законодавця при регулюванні певних відносин встановлювати відмінності у правовому статусі осіб, які належать до різних за родом та умовами діяльності категорій, у тому числі вводити особливі правила, що стосуються підстав і умов реалізації передбачених законами прав. Однак мета встановлення певних відмінностей (вимог) у правовому статусі осіб повинна бути істотною, а самі відмінності (вимоги), що переслідують таку мету, мають відповідати конституційним положенням, бути об'єктивно виправданими, обґрунтованими та справедливими. У протилежному випадку встановлення обмежень означало б дискримінацію.

Як зазначалось вище, метою прийняття оспорюваного Закону було кадрове «перезавантаження з метою очищення лав прокурорів». Тобто, ряд положень Розділу II «Прикінцевих і Перехідних положень» Закону щодо попередження про звільнення, проходження атестації тощо мають одноразове правозастосування для прокурорів, які на день набрання чинності Законом займають посади в органах прокуратури і не будуть застосовуватися до прокурорів, які за результатами добору займуть посади прокурорів. Таким чином, йдеться про дискримінацію певної категорії осіб, що суперечить статті 24 Конституції України.

Відверто дискримінаційним є і пункт 20 Розділу II «Прикінцеві і Перехідні положення» Закону, які позбавляють права звільнених прокурорів брати участь у доборі на вакантні посади прокурорів. Встановлено, що у разі оприлюднення відповідного оголошення про добір на офіційному вебсайті Генеральної прокуратури України або Офісу Генерального прокурора особи, які не займали посаду прокурора на день набрання чинності цим Законом, мають право, за умови відповідності вимогам, визначеним статтею 27 Закону України "Про прокуратуру", взяти участь у доборі на вакантні посади прокурора в Офісі Генерального прокурора, обласних прокуратурах, окружних прокуратурах, які з'явилися після звільнення прокурорів за власним бажанням, неуспішного проходження прокурорами атестації або з інших підстав.

Необхідно зазначити, що з наведеного положення Закону слідує, що вакантні посади прокурора можуть з'явитися після «неуспішного проходження прокурорами атестації». Системний аналіз, як оспорюваного Закону, так і Закону № 1697-VII дає підстави для висновку про відсутність такої підстави для звільнення як неуспішне проходження атестації.

Недопущення до участі в доборі на вакантні осіб, які займали посаду прокурора на день набрання чинності Законом грубо порушує приписи статті 43 Основного Закону України відповідно якої кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується; держава гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності.

Конституційний Суд України у Рішенні від 12 квітня 2012 року № 9-рп/2012 зазначив, що гарантована Конституцією України рівність усіх людей в їх правах і свободах означає необхідність забезпечення їм рівних правових можливостей як матеріального, так і процесуального характеру для реалізації **однакових за змістом та обсягом прав і свобод**.

За правовою позицією Конституційного Суду України **право на працю означає не гарантування державою працевлаштування кожній особі, а забезпечення саме рівних можливостей для реалізації цього права** (Рішення від 16 жовтня 2007 року № 8-рп/2007).

Свобода праці передбачає можливість особи займатися чи не займатися працею, а якщо займатися, то вільно її обирати, забезпечення кожному без дискримінації вступати у трудові відносини для реалізації своїх здібностей. За своєю природою право на працю є невідчужуваним і по суті означає забезпечення саме рівних можливостей кожному для його реалізації (Рішення Конституційного Суду України від 7 липня 2004 року № 14-рп/2004).

Отже, з Конституції України випливає, що держава зобов'язана створювати та забезпечувати ефективні організаційно-правові механізми для реалізації трудових правовідносин на рівні закону, а їх відсутність нівелює сутність конституційних прав і свобод працівника.

Рівність та недопустимість дискримінації особи є не тільки конституційними принципами національної правової системи України, а й фундаментальними цінностями світового співтовариства, на чому наголошено у міжнародних правових актах з питань захисту прав і свобод людини і громадянина, які є обов'язковими для виконання, в тому числі, органами державної влади України.

Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України (**частина перша статті 9 Конституції України**).

Відповідно статті 19 Закону України «Про міжнародні договори», якщо міжнародним договором України, який набрав чинності в

установленому порядку, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені у відповідному акті законодавства України, то застосовуються правила міжнародного договору.

Загальною декларацією прав людини, прийнятою і проголошеною резолюцією 217 А (III) Генеральної Асамблеї ООН від 10 грудня 1948 року, ратифікованою в 1973 році, забороняється дискримінація за будь-якою ознакою (стаття 7), гарантується право на ефективне поновлення у правах національними судами (стаття 8), декларується презумпція невинуватості (статті 10 і 11), право на працю та захист від безробіття (стаття 23).

Міжнародним пактом про громадянські і політичні права (ратифіковано Указом Президії Верховної Ради Української РСР № 2148-VIII від 19 жовтня 1973 року), проголошено презумпцію невинуватості (стаття 14), рівність людей перед законом без будь-якої дискримінації (стаття 26).

Згідно **Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод**, ратифікованої Законом № 475/97-ВР від 17 липня 1997 року, проголошено презумпцію невинуватості (частина друга статті 6, стаття 7), заборону дискримінації (стаття 14).

Європейський суд з прав людини (далі - ЄСПЛ) наголошує на тому, що приватне життя «включає право особи на формування та розвиток стосунків з іншими людьми, включаючи стосунки професійного або ділового характеру» (рішення від 7 серпня 1996 року «С. проти Бельгії» (С. v. Belgium), п.25, Reports 1996-III).

Поняття «приватне життя» не виключає відносини професійного або ділового характеру, оскільки саме у рамках трудової діяльності більшість людей мають значну можливість розвивати стосунки з оточуючим світом (рішення від 16 грудня 1992 року у справі «Немець проти Німеччини» (Niemietz v. Germany), п. 29, Series A № 251-B).

Отже, обмеження, накладені на доступ до професії, визнаються ЄСПЛ такими, що впливають на «приватне життя» (рішення у справах «Сідабрас та Джяутас проти Литви» (<...>), заяви № 55480/00 та 59330/00, п. 47, ECHR 2004-VIII, та «Бігаєва проти Греції» (Bigaeva v. Greece), заява № 26713/05, п. 22-25, від 28 травня 2009 року).

Відповідно до практики ЄСПЛ, дискримінація означає відмінне поводження, без об'єктивного і розумного обґрунтування, з особами, які перебувають у відносно схожих ситуаціях.

Отже, викладене свідчить, що оспорювані норми Закону є дискримінаційними щодо реалізації права на працю, а тому суперечать положенням частин першої, другої статті 43, частин першої, другої статті 24 Конституції України та не узгоджуються з нормами міжнародного права, що вказує на невідповідність їх частині першій статті 9 Основного Закону України.

III. Щодо невідповідності Закону статтям 8, 19 та 106 Конституції України

Пунктом 2 Розділу II «Прикінцеві і Перехідні положення» Закону визнано такими, що втратили чинність пункт 8 частини першої статті 15; частину четверту статті 16; абзац перший частини другої статті 46-2; статтю 47; частину першу статті 49; частину п'яту статті 50; частину третю статті 51-2, статті 53 і статті 55 Закону України «Про прокуратуру» (Відомості Верховної Ради України, 1991 р., № 53, ст. 793, із наступними змінами) та Постанову Верховної Ради України від 6 листопада 1991 року «Про затвердження Положення про класні чини працівників органів прокуратури України» (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 4, ст. 14). **Вказані положення урегульовували питання присвоювання класних чинів працівникам органів прокуратури. Йдеться про фактичне звуження повноважень Президента України через унеможливлення їх реалізації.**

Так, повноваження глави держави визначаються виключно Конституцією України (пункт 31 частини першої статті 106 Основного Закону України). Це узгоджується з правовими позиціями, викладеними в рішеннях Конституційного Суду України, в яких неодноразово йшлося про встановлення лише Конституцією України повноважень Президента України. Так, у Рішенні від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003 Конституційний Суд України зазначив, що відповідно до Конституції України повноваження Президента України вичерпно визначені Конституцією України, а це унеможлиблює прийняття законів, які встановлювали б інші його повноваження. У Рішенні Конституційного Суду України від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004 наголошено, що повноваження Верховної Ради України, як і повноваження Президента України, визначаються Конституцією України. У Рішенні Конституційного Суду України від 16 травня 2007 року № 1-рп/2007 вказано, що відповідно до пункту 31 частини першої статті 106 Конституції України повноваження Президента України визначаються лише Основним Законом України.

В силу пункту 24 частини першої статті 106 Конституції України Президент України присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини.

Проте, всупереч вказаному положенню Конституції України положення пункту 2 Розділу II «Прикінцеві і Перехідні положення» Закону позбавляють Президента України повноваження по присвоєнню класних чинів, що протирічить частині другій статті 8 Основного Закону України відповідно якої, Конституція України має найвищу юридичну силу, а Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на її основі і повинні відповідати їй та приписам статті 106 Конституції України, які визначають, що повноваження

Президента України визначаються виключно її положеннями, а отже не можуть бути звужені.

Органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України (**частина друга статті 19 Основного Закону України**).

З наведеного вище слідує, що прийнявши оспорюваний Закон, положення якого суперечать приписам статей 8, 9, 22, 24, 43, 64, 92, 106, 131-1 Конституції України, Верховна Рада України, вийшла за межі своїх повноважень, що є порушенням частини другої статті 19 Основного Закону України.

Відповідно до положень частини першої статті 152 Основного Закону України закони за рішенням Конституційного Суду України визнаються неконституційними повністю чи в окремій частині, якщо вони не відповідають Конституції України.

Зважаючи на те, що оспорювані положення Закону, які визначають його правову природу (правове визначення), сутність та ціль, не відповідають Конституції України, його норми, враховуючи їх юридичну невизначеність, звужують існуючий об'єм і зміст прав громадян, в тому числі, трудових, які проголошені Конституцією та законами України, є всі підстави для визнання Закону неконституційним повністю.

IV. Щодо визнання конституційного провадження невідкладним та встановлення порядку і строків виконання рішення

Оскільки оспорюваний Закон порушує конституційно гарантовані права громадян на працю, а його правозастосування призвело до масового дискримінаційного, свавільного та безпідставного звільнення працівників органів прокуратури, просимо Суд визнати конституційне провадження у справі невідкладним та розглянути його в місячний строк згідно з пунктом 3 частини третьої статті 75 Закону України «Про Конституційний Суд України».

Також, суб'єкт права на конституційне подання просить Конституційний Суд України у відповідності з частиною першою статті 97 Закону України «Про Конституційний Суд України» встановити порядок і строки виконання прийнятого рішення, передбачивши, що положення законів України до яких вносились зміни оспорюваним Законом діють в первинній редакції.

На підставі викладеного, керуючись статтями 147, 150, 152 Конституції України, статтями 51, 52, 75, 97 Закону України «Про Конституційний Суд України»,

ПРОСИМО:

1. Відкрити конституційне провадження у справі за конституційним поданням щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 19 вересня 2019 року № 113-IX;

2. Визнати провадження за цим конституційним поданням невідкладним і розглянути його у місячний строк, визначений пунктом 3 частини третьої статті 75 Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII;

3. Визнати Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 19 вересня 2019 року № 113-IX таким, що не відповідає Конституції України (є неконституційним);

4. Залучити до участі в конституційному провадженні уповноважених представників суб'єкта права на конституційне подання за дорученням народних депутатів України:

**Кузьміна Рената Равелійовича;
Німченка Василя Івановича.**

Додатки:

1. Витяг із Конституції України від 28 червня 1996 року зі змінами;
2. Витяг із Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13 липня 2017 року № 2136-VIII;
3. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» 19 вересня 2019 року № 113-IX;
4. Закон України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII;
5. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» (реєстр. №1032 від 29.08.2019);
6. Постанова Верховного Суду від 26 червня 2018 року (справа № 686/17309/17);
7. Рішення Конституційного Суду України від 3 жовтня 1997 року № 4-зп;

8. Рішення Конституційного Суду України від 13 березня 2012 року № 5-рп/2012
9. Рішення Конституційного Суду України від 29 червня 2010 року № 17-рп/2010
10. Рішення Конституційного Суду України від 11 жовтня 2005 року № 8-рп/2005
11. Рішення Конституційного Суду України від 7 липня 2004 року № 14-рп/2004
12. Рішення Конституційного Суду України від 12 квітня 2012 року № 9-рп/2012
13. Рішення Конституційного Суду України від 16 жовтня 2007 року № 8-рп/2007
14. Рішення Конституційного Суду України від 10 квітня 2003 року № 7-рп/2003
15. Рішення Конституційного Суду України від 7 квітня 2004 року № 9-рп/2004
16. Рішення Конституційного Суду України від 16 травня 2007 року № 1-рп/2007
17. Витяг з Кодексу законів про працю України;
18. Витяг з Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» від 22 жовтня 1993 року № 3551-ХІІ;
19. Закон України «Про професійний розвиток працівників» від 12 січня 2012 року № 4312-VI;
20. Бордоська декларація від 18 листопада 2009 року;
21. Висновок Головного науково-експертного управління Апарату Верховної Ради України на проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 5 вересня 2019 року;
22. Конвенція Міжнародної організації праці № 158 «Про припинення трудових прав з ініціативи роботодавця»;
23. Витяг з Рішення Європейського Суду з прав людини по Справі «Веренцов проти України»;
24. Витяг з Загальної декларації прав людини;
25. Витяг з Міжнародного пакту про громадянські і політичні права;
26. Витяг з Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод;

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 19 вересня 2019 року № 113-IX (зі змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
1.	Абрамович Ігор Олександрович	138	
2.	Бойко Юрій Анатолійович	160	
3.	Борт Віталій Петрович	154	
4.	Бурміч Анатолій Петрович	144	
5.	Волошин Олег Анатолійович	154	
6.	Гнатенко Валерій Сергійович	№ 260	
7.	Дунаєв Сергій Володимирович	№ 153	
8.	Загородній Юрій Іванович	№ 343	
9.	Юффе Юлій Якович	136	
10.	Ісаєнко Дмитро Валерійович	139	
11.	Кальцев Володимир Федорович	148	
12.	Качний Олександр Сталіноленович	160	
13.	Кива Ілля Володимирович	158	
14.	Кісільов Ігор Петрович	142	
15.	Козак Тарас Романович	134	
16.	Колтунович Олександр Сергійович	146	

16 (шістнадцять) підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 19 вересня 2019 року № 113-ІХ (зі змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
17.	Королевська Наталія Юріївна	128	
18.	Кузьмін Ренат Равелійович	185	
19.	Ларін Сергій Миколайович	165	
20.	Лукашев Олександр Анатолійович	814	
21.	Львовчкін Сергій Володимирович	89	
22.	Львовчкіна Юлія Володимирівна	145	
23.	Макаренко Михайло Васильович	153	
24.	Мамка Григорій Миколайович	117	
25.	Мамоян Суто Чолоєвич	154	
26.	Медведчук Віктор Володимирович	127	
27.	Мороз Володимир Вікторович	266	
28.	Німченко Василь Іванович		
29.	Павленко Юрій Олексійович	149	
30.	Папієв Михайло Миколайович	137	
31.	Плачкова Тетяна Михайлівна	155	
32.	Пономарьов Олександр Сергійович	284	

16 / секретарка / підписів

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 19 вересня 2019 року № 113-IX (зі змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
33.	Приходько Наталія Ігорівна	150	
34.	Пузанов Олександр Геннадійович	156	
35.	Рабінович Вадим Зіновійович	136	
36.	Скорик Микола Леонідович	140	
37.	Славицька Антоніна Керимівна	161	
38.	Солод Юрій Васильович	258	
39.	Столар Вадим Михайлович		
40.	Суркіс Григорій Михайлович		
41.	Фельдман Олександр Борисович	378	
42.	Христенко Федір Володимирович	257	
43.	Чорний Віктор Іванович	151	
44.	Шуфрич Нестор Іванович	131	
45.	Луценко Антон Володимирович	401	
46.	Абдулліні Олександр Радикович	172	
47.	Бласенко Р. В.	170	
48.	Кутораско О. О.	179	

14/2019-09-24/16/підписів і

Додаток

до конституційного подання щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 19 вересня 2019 року № 113-IX (зі змінами)

№ п/п	Прізвище, ім'я та по батькові	Номер посвідчення	Підпис
49	Бондарев К.А.	175	
50	Шлемов Д.О.	252	
51	Лещенко С.В.	265	
52	Григорук А.В.	259	
	Всього 50 (п'ятдесят) підписів народних депутатів України.		
	Керівник Управління кадрів Апарату Верховної Ради України		
	Григорук А.В.		
			М.Т.Ткаченко 04.03.2020 р.

4(чотире) підписів